

— Вий турци ли сте? запита ни единъ едъръ руски солдатинъ.

Станяхме. — «Не! Българчета сме!» Викнахме и двама изъ еднажъ.

— Елате! каза ни той и ни отведе при единъ офицеринъ.

Рускитъ войски се спрѣха на почивка. Офицерътъ ни прати при генерала. Тукъ ни разпитваха много. Ний имъ разправихме всичко подробно що сме видѣли и чули и какви страшни мъки сме изпатили . . .

Генералътъ ни милваше по лицата и благо се усмихваше на другитъ офицери, па ни думаше: «малатци!» . . .

На другия день ни проводиха въ едно село, гдѣто бѣха събрани селяни отъ разни мѣста. Имаше и отъ нашето село. Разпитахме ги за нашитѣ. Казаха ми, че нѣкждѣ срѣцнали баща ми замисленъ и тжженъ . . . Но майка ми не видѣли . . .

— Не я видѣхъ отъ тогава и азъ . . . Салъ нѣкога нощъ на сънь виждамъ оная глава . . . Идва при мене, гледа ме съ ония тжжни очи, а едри сълзи капятъ върху моего лице . . . Ехъ, мамо, клѣта майко! . . въздѣхна чичо Петко, па млѣкна и се замисли.

Воловетъ отдавна се бѣха вече нахранили. Балканджиитъ станаха. Слѣдъ малко: «скръцъ, скръцъ . . .» кervанътъ отново потегли изъ прашния пѣтъ къмъ прочутия Плѣвень.

Г. Пѣйчевски.

